

Sygn. akt VII Ua 6/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2023 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący Sędzia SO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 kwietnia 2023 r. w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 14 grudnia 2022 roku sygn. akt VI U 283/21

oddala apelację.

Sędzia SO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt VI U 283/21 z odwołania M. P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy na skutek odwołania M. P. od decyzji z dnia 7 lipca 2021 r. nr (...) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu się M. P. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości odpowiadającej 7 % (siedem procent) stałemu uszczerbkowi na zdrowiu.

Sąd I instancji ustalił, że dnia 6 maja 2020 roku odwołujący się doznał wypadku przy pracy. Rozpoznano u niego złamanie kości strzałkowej prawej w części dalszej, założono szynę gipsową. Skierowano do oddziału ortopedycznego. Był hospitalizowany w oddziale ortopedycznym w W. od dnia 7 maja do dnia 11 maja 2020 roku. Rozpoznano złamanie kostki bocznej prawej z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo strzałkowego. Wykonano otwartą repozycję z wewnętrzną stabilizacją płytą LCP niepełnokontaktową i z rekonstrukcją więzadła strzałkowo piszczelowego. Leczenie kontynuował w poradni ortopedycznej. Porusza się bez utykania, bez zaopatrzenia ortopedycznego. Siada, wstaje zupełnie swobodnie i bez podparcia. Rozbiera się samodzielnie, zupełnie sprawnie. Kręgosłup i kończyny górne bez dolegliwości i bez dysfunkcji w związku z przedmiotowym urazem. Okolica kostki bocznej prawej po przebytej operacji pogrubiała, blizna pooperacyjna 10,5cm prawidłowo wygojona. Ruchy stawu skokowego prawego ograniczone: zgięcie grzbietowe 15* (* - stopień), podszwowe 45*, supinacja 30*, pronacja 10*. Ruchy stawu skokowego lewego: zgięcie grzbietowe 5*, podszwowe 50*, supinacja 30*, pronacja 10*. U odwołującego występuje 5* ograniczenie ruchomości stawu skokowego, które jest niewątpliwie spowodowane następstwami przebytego zdarzenia. Poza tym stawy są u niego niebolesne, bez wysięku i bez obrzęku, bez objawów stanu zapalnego. Ruchy w pozostałych stawach swobodne, bez ograniczeń, bez ruchów patologicznych. Siła mięśniowa symetryczna, prawidłowa bez zaników mięśniowych. Chód wydolny. Odwołujący się w wyniku wypadku z dnia 6 maja 2020 roku doznał urazu

- złamania kostki bocznej i uszkodzenia więzozrostu piszczelowo - strzałkowego. Konieczne było leczenie szpitalne. Złamanie wymagało operacji i unieruchomienia. Konieczne było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja. Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7% (poz. 162a) za następstwa urazu stawu skokowego prawego. Brak jest podstaw do oceny według poz. 162b lub 162c albowiem nie doszło do zniekształcenia lub deformacji stawu, ani powikłań. Złamanie wygoiło się w ustawieniu anatomicznych, bez zniekształcenia szpary stawowej. Doszło jednak do powstania ograniczenia ruchomości i poszerzenia obrys stawu. Występują też dolegliwości bólowe. Pozostały też zmiany pooperacyjne. Czynność to zaburzenie funkcji - także estetycznej, ruchowej, czuciowej, termoregulacyjnej, przenoszenia obciążenia. Wszystkie te funkcje zostały u odwołującego naruszone. Odwołujący się odczuwa dolegliwości takie jak poczucie dyskomfortu, ból, ograniczenie możliwości i osłabienie czucia.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie faktów przyznanych (bezsportnych) oraz opinii głównej i opinii uzupełniających biegłego sądowego ortopedy traumatologa M. G.. W ocenie Sądu opinie przedstawione przez tego biegłego były logiczne, spójne oraz nie budziły wątpliwości, co do przyjętej metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Były one zgodne z wymaganiami art. 285 k.p.c., tj. zawierały uzasadnienie i były wyczerpujące. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii są: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoriyczny, jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania biegłego (vide: wyrok SN z dnia 15 czerwca 1970 r., I CR 224/70, LEX nr 6750; postanowienie SN z dnia 20 listopada 1973 r., I CR 646/73, LEX nr 7340, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2011 r., IICSK 141/11, LEX nr 1110969). W ocenie Sądu przedstawione w sprawie opinie spełniały ww. wymagania. Sąd podzielił więc ustalenia dokonane przez biegłego przyjmując je za własne.

W ocenie Sądu Rejonowego, tym samym należało pominąć dowód z opinii innego biegłego ortopedy jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania (art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c.).

Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy wypadkowej (Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, tekst jedn. Dz.U. 2022 poz. 2189) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Sąd Rejonowy wskazał, że wypadek przy pracy nie był w realiach niniejszej sprawy kwestią sporną między stronami, nie ma więc potrzeby na gruncie uzasadnienia przywoływania szerszej analizy faktycznej i prawnego tego zdarzenia, spór koncentrował się jedynie wokół tego, czy odwołujący się doznał wskutek wypadku długotrwałego bądź stałego uszczerbku na zdrowiu.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4) Ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują następujące świadczenia: "jednorazowe odszkodowanie" - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 - 4 tej samej ustawy ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie (ust. 1); Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (ust. 2); Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (ust. 3); Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4).

W toku postępowania Sąd Rejonowy ustalił, na podstawie opinii głównej oraz opinii uzupełniających biegłego sądowego ortopedy traumatologa M. G., że odwołujący się doznał 7% stałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy. Biegły w sposób przekonywujący i pełny uzasadnił swoje wskazania. Sąd Rejonowy podniósł, że u odwołującego występuje 5* ograniczenie ruchomości stawu skokowego, które jest niewątpliwie spowodowane następstwami przebytego zdarzenia. Doszło do powstania ograniczenia ruchomości i poszerzenia obrys stawu. Występują też dolegliwości bólowe. Pozostały też zmiany pooperacyjne. Czynność to zaburzenie funkcji - także estetycznej, ruchowej, czuciowej, termoregulacyjnej, przenoszenia obciążenia. Wszystkie te funkcje zostały u odwołującego naruszone. Odwołujący się odczuwa dolegliwości takie jak poczucie dyskomfortu, ból, ograniczenie możliwości i osłabienie czucia. Zmiany te mają charakter stały.

Wobec powyższych ustaleń Sąd I instancji przyjął, że postępowanie dowodowe wykazało, że zaskarżona decyzja wymaga zmiany poprzez przyznanie odwołującemu się prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości odpowiadającej 7% stałemu uszczerbkowi na zdrowiu. Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c (wyrok – k. 47, uzasadnienie – k. 55-58 a.s.).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, w szczególności:

- art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r., poz. 1805 ze zm.) poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w wyniku czego dał wiarę opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. G. i błędnie ustalił, że odwołujący doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7%;

- art. 217 § 3 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii innego niż biegły M. G.;

2) naruszenia przepisów prawa materialnego w szczególności:

- art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 2189 ze zm.) poprzez przyznanie odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 %.

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od zaskarżonej decyzji w zakresie przyznania odwołującemu jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości ponad 7 %, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że na podstawie ww. przepisów Komisja Lekarska ZUS ustaliła u odwołującego 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego na skutek wskazanego wypadku. Tymczasem Sąd kierując się opinią biegłego ustalił 7% stałego uszczerbkowi na zdrowiu na skutek ograniczeń ruchomości i zniekształcenia w stawach skokowych bez zniekształceń (poz. 162a). Jednakże organ rentowy zauważył, że uraz w ujęciu art. 2 pkt 13 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie łączy się z prawem jednorazowego odszkodowania, jeżeli ulegnie całkowitemu wyleczeniu przed upływem 6 miesięcy. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano możliwości przyjęcia prawu odszkodowania w minimalnej wysokości przy nieznacznym uszczerbku na zdrowiu, tj. jeżeli okres czasowej niezdolności do pracy trwał co najmniej przez 5 tygodni (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 stycznia 201 IIUK 586/17, Legalis).

Organ rentowy wskazał, że tymczasem w opinii biegłego ortopedy nie zawarto danych medycznych w zakresie ubytku funkcjonalnego związanego z urazem, które uzasadniałoby stwierdzenie stałego uszczerbku na zdrowiu zawiązanego

z wypadkiem przy pracy. W opinii opisano jedynie niewielkie różnice funkcjonalne - po stronie lewej - poszerzenie obwodu nadkostnego o 0,5 cm. i deficyt zgięcia podeszwowego o 5 stopni w stosunku do strony prawej. Nie stanowi to istotnego zaburzenia funkcji organizmu związanego z przebyłym wypadkiem. Również powstanie blizny łącznotkankowej i blizny kostnej i pogrubienie ich okolic bez istotnych zaburzeń funkcji kończyn to za mało, żeby orzec 7% uszczerbek. Brak jest również podstaw do przyznania odwołującemu uszczerbku z powodu dolegliwości bólowych oraz zaburzeń funkcji estetycznej, ruchowej, czuciowej i termoregulacyjnej. Ww. okoliczności nie zostały ujęte w tabeli uszczerbkowej. Brak jest również dodatkowych badań, które potwierdziłyby zaburzenia powyższych funkcji (np. badanie w przewodzie nerwowym).

Organ rentowy wskazując na sprzeczność i niekompletność ww. opinii wniósł o przeprowadzeniu dowodu z opinii innych biegłych. Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem organu rentowego, przeprowadzenie takiego dowodu w niniejszej sprawie było konieczne. Tymczasem Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy organu rentowego. W tym stanie rzeczy, w ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenie, że odwołujący doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7% nie było zasadne (apelacja organu rentowego z dnia 2 października 2023 r. – k. 62-63 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś wniesiony przez organ rentowy środek zaskarżenia nie zawierał zarzutów mogących skutkować zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 11 ust. 1-3 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 2189), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Stwierdzenie uszczerbku na zdrowiu stanowi niewątpliwie okoliczność medyczną. Ustalenie tej okoliczności następuje na zasadach określonych

w odrębnej procedurze, normowanej przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku

na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 233). W myśl tej procedury, na gruncie postępowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, dokonywanie analizy w zakresie zwiększenia się uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej jest realizowane lekarzy orzeczników Zakładu. Wskazać przy tym należy,

że orzeczenia lekarzy orzeczników co do stanu zdrowia wnioskodawcy

i wszelkich jego aspektów istotnych z perspektywy świadczenia, którego domaga się z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowią okoliczności faktyczne, które organ rentowy ustala w toku prowadzonego postępowania

i na którego podstawie następnie stosuje przepisy prawa materialnego.

Tak dokonanymi ustaleniami sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany

i podlegają one weryfikacji w trakcie postępowania odwoławczego.

W przypadku kwestionowania przez ubezpieczonego ustalonych przez organ rentowy okoliczności stanu zdrowia, ustaleń w zakresie oceny stanu zdrowia, zgodnie z art. 278 k.p.c. sąd dokonuje w oparciu o opinie biegłych z zakresu medycyny jako osób posiadających wiadomości specjalne w tej dziedzinie. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych.

W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96; z 27 października 2005 r. I UK 356/04).

Opinia biegłego sądowego, jak każdy dowód, podlega ocenie Sądu

w ramach zasady swobodnej oceny dowód wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten narzuca na sądy obowiązek stosowania takiego rozumowania przy analizie materiału dowodowego, który jest zgodny z wymogami wyznaczonymi przepisami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia. Sądy są obowiązane rozważyć materiał dowodowy

w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, a także odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98). Z uwagi na naturę dowodu z opinii biegłego, kryteria jego oceny podlegają pewnej modyfikacji. Swoistość tej oceny polega na tym, że nie chodzi tu o kwestię wiarygodności, jak przy dowodzie z zeznań świadków i stron, lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii i uzasadnienie, dlaczego pogląd biegłego trafił lub nie do przekonania sądu. Ocena ta jest dokonywana na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Sąd może więc oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności, pomijając przy tym oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Sąd nie może oprzeć oceny opinii wyłącznie na podstawie jej konkluzji, lecz powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów składających się na trafność jej wniosków końcowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 1976 r.

IV CR 481/76, z 12 listopada 1970 r., I PR 350/69; z 19 grudnia 1990 r.,

I PR 148/90; z 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98). Można zatem stwierdzić,

że dowód z opinii biegłego sądowego podlega ocenie pod kątem fachowości

i rzetelności jej sporządzenia, logiczności i spójności formułowanych wniosków oraz ich uzasadnienia. W kontekście opinii dotyczącej stanu zdrowia należy przez to rozumieć odpowiednie odniesienie się przez biegłego do udostępnionego mu materiału dowodowego (najczęściej dokumentacji medycznej) oraz okoliczności mogących mieć znaczenie dla prawidłowej

i pełnej oceny stanu zdrowia z perspektywy stanowiącej istotę sporu,

jak również wskazania jakie okoliczności zdaniem biegłego prowadzą do formułowania takich a nie innych wniosków w przedmiocie dokonanej przez niego oceny okoliczności zdrowotnych badanego.

Rozpoznając sprawę w kontekście podnoszonych w apelacji zarzutów Sąd Okręgowy zważył, że w toku przeprowadzonego postępowania Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy-traumatologa celem ustalenia czy osoba odwołująca się w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 6 maja 2020 r. doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał Sądowi I instancji uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie naruszenie takie nie miało miejsca. Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji słusznie podzielił wnioski przedstawione przez biegłego sądowego ortopedy-traumatologa. Z opinii biegłego sądowego ortopedy wynika, że skutek zdarzenia z dnia 6 maja 2020 r. M. P. doznał 7 % stałego uszczerbku na zdrowiu. U ubezpieczonego doszło do powstania blizny pooperacyjnej łącznotkankowej i blizny kostnej spowodowanej przebyłym złamaniem i przebytą operacją, a po wygojeniu okolica jest pogrubiała. W obrębie blizny skórnej występują zaburzenia czucia. Wszystko to powoduje, że niewątpliwie u odwołującego doszło do powstania zaburzenia naruszenia pierwotnej struktury anatomicznej w obrębie narządu ruchu. U odwołującego po przebyłym zdarzeniu zostały naruszone funkcje

estetyczne, funkcje ruchowe, funkcje czuciowe, funkcje termoregulacyjne, funkcje przenoszenia obciążenia. M. P. w związku z przebytych wypadkami odczuwa dolegliwości i tymi dolegliwościami są poczucia dyskomfortu, ból i ograniczenie możliwości i osłabienie czucia. Biegły stwierdzając 7 % uszczerbek na zdrowiu miał zatem na uwadze, wszystkie następstwa występujące u odwołującego, a związane z nieodwracalnym naruszeniem pierwotnej struktury anatomicznej. Opinia główna i opinie uzupełniające biegłego sądowego nie budziły wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Prawidłowo Sąd I instancji uznał, że opinie te były zgodne z art. 285 k.p.c., tj. zawierały uzasadnienie i były wyczerpujące. Słusznie zatem Sąd Rejonowy pominął dowód z opinii innego biegłego ortopedy jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. W kontekście powołanych w apelacji zarzutów Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji prawidłowości oceny tego dowodu, wskutek czego uznał zastrzeżenia organu rentowego za niezasadne.

W konsekwencji powyższego za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego w postaci art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym sprawy i przyznane ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 6 maja 2020 r. w wysokości odpowiadającej 7% uszczerbku na zdrowiu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, bądź jego uchylenia i przekazania sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, co prowadziło do oddalenia apelacji, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. zgodnie z sentencją wyroku.

Sędzia SO Renata Gąsior